

Αγαπητέ μου Γιαννάκη

Με συγκίνησιν διάβασα το γράμμα σου το οποίον ζώηρεφε ακόμη πιο πολύ τες αναμνήσεις που περνούσαν συνεχώς από το μυαλό μου από την ημέραν που ο αείμνηστος Κυριάκος διά της ηρωικότερας των πράξεων εγκατέλειψε μίαν πρόσκαιρον ζωήν, της οποίας τα τελευταία χρόνια έζησε εντελώς με ανδρείαν και πίστιν το υπέρτατον προς την δούλην πατρίδα καθήκον, διά να περάσει εις την αθανασίαν. Έφυγε χωρίς να δει τους κόπους τας θυσίας και τα όνειρά του να λαμβάνουν σάρκα και οστά, έφυγε όμως ικανοποιημένος διότι έπραξε εις το ακαίρειον το καθήκον του. Έφυγε και άφησε εμάς τους μικρούς για να συναντήσει εκεί επάνω τους άλλους μεγάλους, και αθανάτους ήρωας φίλους και συναγωνιστάς τους. Αν έφυγε από κοντά μας σωματικώς άφησε όμως το λαμπρόν παράδειγμά του με το οποίον θα καθοδηγεί και θα εκπνεεί όχι μόνον την παρούσαν γενιάν αλλά και τας ερχομένας γενεάς γενεών Κυπρίων. Η θυσία του Κυριάκου εγένεσε όλας τα ψυχάς των Ελλήνων Κυπρίων με θάρρος και αποφασιστικότητα να συνεχίσουν το έργο του.

Είχα την υφίστην τιμήν να τον γνωρίσω και να συγκαταλέγομαι μεταξύ των φίλων του και είμαι υπερήφανος γιαυτό. Η τιμή αυτή δημιουργεί δι' εμέ υποχρεώσεις διά να γίνω άξιός της. Δυστυχώς δεν έχω όλα εκείνα τα εφόδια που χρειάζονται διά να ανταποκριθώ εις την μεγάλην τιμήν που μου εγένετο, πιστεύω όμως ότι απ' εκεί ψηλά ο αγ. Κυριάκος θα με βλέπει με συγκατάβασιν και θα με συγχωρεί.

Αν εις τους φίλους του ο ένδοξος νεκρός άφησε υποχρεώσεις πόσον μάλλον εις σε αγαπητέ μου ο οποίος έχεις την τιμήν να είσαι αδελφός του, και εσε αγαπητέ μου άφησε μαζί με την τιμήν και την βαρείαν κληρονομίαν ενός μάλου και ενδόξου ονόματος το οποίον από της 19ης Νοεμ. 1958 εγράφει διά της υπερόχου θυσίας του με χρυσά και ανεξίτηλα γράμματα εις την ιστορίαν και τας καρδίας των Κυπρίων. Δεν φοβούμαι ούτε και αμφιβάλλω όμως. Εις το πρόσωπόν σου άφησε ένα καθόλα άξιον κληρονόμον του μάλου ονόματος και ένα ηρωικον συνεχιστήν του ιερού έργου του. Είμαι πέραν η βέβαιος ότι οι ώμοι σου είναι αρκετά ισχυροί διά το φορτίον και η καρδιά σου αρκετά μεγάλη διά την συνέχισιν του έργου. Να μη δειλιά η ψυχή σου. Έχε πίστιν εις τον θεόν και εις το έργον το οποίον ανέλαβες και θα επιτύχεις. Σε κάθε σου βήμα θα σε καθοδηγεί και θα σε προστατεύει η ηρωική ψυχή του Κυριάκου. Δεν χρειάζεσαι ούτε συμβουλές ούτε και παραδείγματα από άλλους γιατί έχεις το φωτεινότερον των παραδειγμάτων και τον σοφότερον των συμβούλων, την ζωήν και το έργον και την θυσίαν του δοξασμένου αδελφού σου. Η μνήμη του ας είναι ΑΙΩΝΙΑ.

Σε παρακαλώ διαβίβασε τα θερμά μου συγχαρητήρια εις τους ηρωικούς γονείς σου και εύχομαι ο Θεός να με αξιώσει να φιλήσω τα ηρωικά χέρια που ανέθρεψαν τέτοιον γυιον.

Αγ. Γιαννάκη σου ζητώ να με συγχωρέσεις αν εις το παρελθόν σε επίκρανα ή σου επροξένησα θλίψιν ή στενοχωρίαν. Δυστυχώς ξέρω, έστω και αν θελήσεις να το αρνηθείς, ότι πολλές φορές σε επίκρανα και σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις δίνοντάς μου το ελαφρυντικόν ότι εκείνο που έκαμνα ή έλεγα, επίστευα ότι ήτο το ορθόν. Μου εδόθη αρκετός καιρός τελευταίως να μελετήσω τας πράξεις μου των τελευταίων χρόνων και ηύρα ότι έκαμα αρκετά λάθη. Ένα από τα πολλά λάθη μου είναι ότι τους τελευταίους μήνες που είμαστε μαζί σε παρεξήγησα για ορισμένα ζητήματα με συνέπειαν να αδυνατίσει η αγάπη που έτρεφα για σένα. Πόσον λυπούμαι όμως τώρα που βλέπω ότι αι σκέψεις μου ήσαν λανθασμένα διότι μου το απέδειξες διά των πράξεών σου τον τελευταίον καιρόν τώρα. Εκείνο που υποφιαζόμουν ως εγωιστήν απεδείχθη ένας αγνός πατριώτης και αντιλαμβάνομαι τώρα ότι ο εγωιστής ήμουν εγώ και κανείς άλλος. Ελπίζω αγαπητέ μου να με συγχωρήσεις για να έχω το δικαίωμα όταν συναντηθούμε να σε κοιτάξω ελεύθερα στα μάτια.

Δεν σου γράφω με το ψευδώνυμό σου διά να μη γίνει γνωστό, αν παραπέσει το γράμμα, λόγω του περιεχομένου του.

Ο Θεός μαζί σου.

Σε φιλώ
K (Γέρος)

Αγαπητέ μου Γιαννάκη

Με ευχύνισοι διάβασα τό γράμμα σου τό δωδέοιο. Ήρθε αίσθη πιο
πολύ τή αναμνήσιν που υπενθύμισαν ευτυχώς από τό μαζό μου από τή
ήμέραν που ο άγιος Κύριανος διά τή ήρωϊκότατη τήν παράξιν
έματίζεσιν μίαν κερύσαιον βωμ, τή δωδέοιο τό τρυπαία χρόνια
έφυγε ήτοιχών με άνδραϊον και οίωτιν τό δωδέοιο προς τήν δουλίαν ^{παιρτή}
μαδίον, διά τό κερύσαιον τήν άδανασίαν. "Έφυγε χωρίς τά δέ τους
κόπους τήν δουλίαν και τό όνειρό του τό κερύσαιον βωμ και όστα, έφυγε
όπως ήσπεροδοικένοσ διάτι έσπερε ει τό άμειραιον τό μαδίον του.
"Έφυγε και έφυγε ήτοι τους κερύσαιον διά τό κερύσαιον ήτοι έσπερω τους
άλλοσ κερύσαιον και άδανότουσ ήρωσ κίρουσ και ευταρνωιστά του.
"Η έφυγε άπό κερύσαιον και ευταρνωιστά έφυγε όπως τό κερύσαιον κερύσαιον του
και τό δωδέοιο τό μαδίον και τά ένωτιν όχι κερύσαιον τήν κερύσαιον γενεάν
άλλ και τά κερύσαιον κερύσαιον κερύσαιον. Η δωδέοιο του Κυριανου
έφυγε όστα τόσ κερύσαιον τήν κερύσαιον κερύσαιον με δάρροσ και άποσφαιστί-
ώτητα να κερύσαιον τό έργον του.

Έχει τήν κερύσαιον τήν να τό κερύσαιον και να ευταρνωιστά
κερύσαιον τήν κερύσαιον τήν και ήτοι κερύσαιον κερύσαιον. Η τήν αίσθη δουριουκί
δι ήτοι κερύσαιον διά να κερύσαιον κερύσαιον. Αποσφαιστί ένω έχω ήτοι
τά κερύσαιον κερύσαιον διά να άποσφαιστί ει τήν κερύσαιον τήν που
και ήτοι, πιστω ήτοι ότι άπό ήτοι κερύσαιον ο άρ. Κυριανου διά με έσ-
την με κερύσαιον και τά με κερύσαιον.

Η ει τόσ κερύσαιον του ο ένωσ κερύσαιον έφυγε κερύσαιον κερύσαιον
κερύσαιον τήν ο άγαπητέ μου δωδέοιο έχει τή τήν να ήτοι άποσφαιστί του;
ένω ήτοι άγαπητέ μου άγιος με τί τήν και τήν κερύσαιον κερύσαιον
ένω κερύσαιον και ένωσ όνόματοσ τό δωδέοιο άπό τήν Ημε Μοσφ. 1958
έργον διά τήν κερύσαιον δωδέοιο του με χρυσά κερύσαιον και κερύσαιον
κερύσαιον ει τήν ιστορίαν και τήν κερύσαιον τήν κερύσαιον. Διά κερύσαιον
όστα και κερύσαιον ήτοι. Η τό κερύσαιον σου έφυγε ήτοι κερύσαιον
κερύσαιον τό κερύσαιον όνόματοσ και ήτοι ήρωϊκόσ κερύσαιον τό έργον,
έργον του. Η και κερύσαιον ήτοι ήτοι ότι οι ήτοι σου ήτοι άποσφαιστί

διὰ τὸ φρόνησιν καὶ ἡ καρδιά σου ἀριστά κερῆν διὰ τῆ συνέχισιν τοῦ
ἔργου. Ἄλλ' μή δειγῆ ἡ γυχή σου. ἔχει δὲ ἴσθιν ἐν τῷ θεῷ καὶ ἐν τῷ
ἔργῳ τὸ ὁμοίον ἀνέχων καὶ δά ἐπιτυχίης. Σὲ γὰρ σου βῆμα δὲ ἐν
καλοδουγῆ καὶ δά ἐν φροστατείῃ ἡ κερῆν γυχή τῆ κυρίαυ. Δὲ κερῆ-
ῖσαι οὔτε συμβουγῆ οὔτε καὶ παραδείγματα ἀπὸ ἄλλων γιὰτὶ ἔχει τὸ
φωτεινότερον τῶν παραδειγμάτων καὶ τῶν σοφότερον τῶν συμβουγῶν,
τῆς βῆν καὶ τὸ ἔργον καὶ τῆ δύσιν τοῦ δουλασμένου ἀδουγῆ σου.
- ἡ μνήμη τοῦ ~~θεοῦ~~ εἶνα Αἰθῆρα.

Σὲ παραουγῆ διαβίβασε τὰ δῆρῆ μου συχαριτῆρια ἐν τῷ κερῆν
γοναί σου καὶ εὐχόμεν ὁ θεὸς νὰ μὲ ἀξίωσιν νὰ γερῆ τὰ κερῆν χέρια τοῦ
ἀνέδουγῆν τίτοιον γυσι.

- ἡ γ. Γιαννάιν σου βῆτω νὰ μὲ συχαριτῆρις ἄν ἐν τῷ κερῆν
εἶ ἐπιπῆρα ἢ σου ἐπορῆνκα δῆγιν ἢ στενοχωρία. Αὐστουχῶς γερῶ,
ἔστῃ καὶ ἄν δῆρῆ νὰ τὸ ἀρῆνδῆ, ἐπὶ ποσῆ γορῆ ἐν ἐπιπῆρα καὶ ἐν
καραουγῆ νὰ μὲ συχαριτῆρις δίνονταί μου τὸ ἐχαρῆντῆρις ἐπὶ τῆ κερῆν
ἔμαρῆ ἢ ἔμαρ, ἐπιπῆρα ἐπὶ τὸ ἔργον. Μου ἐδοῦν ἀριστῆ καὶ
ροῖ τῆ κερῆν νὰ κερῆν τὰς πράγῆς μου τῶν τῆ κερῆν χρόνῳ
καὶ ἴρα ἐπὶ ἔμαρ ἀριστῆ γῆρῆ. ἔνα ἀπὸ τὰ ποσῆ γῆρῆ μου εἶνα
ἐπὶ τῶν τῆ κερῆν μῆνῆ καὶ ἴρατε μῆρῆ ἐν κερῆν γῆρῆ γιὰ ὁρισμένη
βῆτῆ καὶ μὲ συνέχισιν νὰ ἀδυνατίη ἢ ἐχῆν καὶ ἔτρα γιὰ εἶρα. Πῶσον
δουλοῦμαι ὁμοῦ τῆρα καὶ γῆρῆ ἐπὶ αἰ συνέχῆς μου εἶσαν δουλασμένη
διότι μου τὸ ἀπῆρῆν διὰ τῶν πράγῆς σου τὸν τῆ κερῆν κερῆν τῆρα.
ἐπῆρῆν καὶ ὑπογῆρῆν ὡς ἐγῆρῆν ἀπῆρῆν ἐν ἀρῆν πατριώτης
καὶ ἀντ-γῆρῆν τῆρα ἐπὶ ὁ ἐγῆρῆν ἴρα καὶ κερῆν ἔμαρ.
ἔμαρ ἀρῆρῆν μου ἴρα μὲ συχαριτῆρις γιὰ νὰ ἔχει τὸ δουλασμένη ἐπῆρῆν.
δοῦν νὰ σε κερῆν γῆρῆ ἐπῆρῆν ἐπῆρῆν.

Δὲ σου γῆρῆ μὲ τὸ γῆρῆν σου διὰ νὰ μὲ γῆρῆ γῆρῆ, ἄν κερῆ-
ν τὸ γῆρῆ, γῆρῆ τῶν κερῆν σου.

Ὁ θεὸς μῆρῆ σου

Σὲ γῆρῆ
Κ (Γῆρῆ)